

Biel Mesquida

En Biel Mesquida té una carrera -qualsevol, tant se val- però estudiar-la, com ell diu, va ésser una simple excusa per anarse'n de Mallorca i començar la roda de la vida que l'ha tornat a l'illa, després d'uns quants anys i uns quants llibres. Al Passeig del Born, a Ciutat, fruïnt unes "crèpes" que ens fa Mestre Trinxant, immersos en un dels ambients més deliciosament "kitch" que es poden trobar, avui, parlant deixant córrer la deriva nadal·lenca dels carrers que nosaltres observem asseguts als sillons de boga del "Miami".

-La teva tornada, Biel, ¿ha estat deguda a una mena d'enyorança de la terra o quelcom que li assemblí?

-Per mi, Barcelona és la ciutat més cosmopolita de la meua terra i jo sempre he estat contra, estic i, si no perd el cap, estaré sempre de lo provincian, entés com a curt d'intel·ligència, com a plé de prejudicis, com a baix o amoral. Llavors, crec que ens sobre el provincianisme a tota la cultura catalana -a Mallorca encara ens hem de treure de damunt moltes tonnes- i jo m'en vaig anar a Barcelona als desset anys, com varen fer molts altres mallorquins, des de N'Agui-ló a N'En Blai, i he viscut fins ara fora d'aquí, com aquell que diu. I he vingut

sempre a Mallorca per motius d'espectador. Es com una espècie de paradoxa: em sent molt mallorquí i a la vegada, molt antima llorquí perquè odia la província i lluitaré contra ella amb tota la meua ànima. I lluitaré perquè Mallorca si gui cosmopolita.

-Barcelona és cap i casal de Catalunya. Es diu així i així és. Però hi ha molta gent que creu que el que vol fer Barcelona és convertir-se en províncies seves les altres terres dels Països Catalans d'Espanya que, com ella mateixa, son, encara, províncies de Madrid. Això, ¿é així?

-No. Jo crec que, evidentment, hi ha sempre un grup que és el que té el p-

der institucionalitzat, que és el grup botiguer, de mentalitat botiguera que, per mi, és la més provinciana i no m'ha interessat mai. El que sí m'ha interessat ha estat la d'unes grans figures com Miró, Tàpies, Mompou, Casals, Riba, Carner i D'Ors i el seu noucentisme. Es a dir, a aquests grans cosmopolites de la cultura catalana universal que sempre han estat mal vistos, dins la seva història personal, per la cultura que ocupa el poder polític, com pugui ésser el de Convergència. Ja és sabut que la Banca Catalana és la botiga més gran de les botigues que és fan i es desfán.

-La teva tornada ¿és deguda a l'enyorança, a un

sentimentalisme, a una necessitat, a un cansament de Barcelona?

-No, a res d'això. Soc antientimental, antiemotiu, perquè crec que son factors de força provinciana. És la meua, una tornada com a un convent. Em retir a fora vila per escriure, per pensar i per parlar de Mallorca i de fora Mallorca. Es a dir, per mi, parlar d'el Born o parlar dels Camps Elisis, és el mateix. Per mi, escriure de la poemàtica d'En Blai o escriure de la poemàtica d'En Poud també és el mateix perquè En Blai i En Poud son dos escriptors universals.

-De qualsevol manera, tú has fet el mateix que han

fet tants i tants mallorquins; anar a Barcelona i, després, tornar a l'illa. ¿A què és degut això?, ¿perquè aquest camí?, ¿és que aneu a adquirir una experiència, un enriquiment i llavors torneu per necessitat?

-No. Aquest camí crec que és com un metro. Anar i tornar de Barcelona son vint minuts en avió, és com anar de Barcelona a l'Hospitalet. La mar hi és, és clar, però, avui en dia, com si no hi fos. Es més, per mi no hi ha estat mai, perquè el vaixell o l'avió son com un metro.

-¿Com veus tú, des de la perspectiva d'un mallorquí que ha viscut molt a Barcelona, la nostra illa?

-Mallorca segueix dins

unes discussions tan analfabets com sempre i jo no hi vull prendre part. Les seccions als diaris de "cartas al director" son signiques i simbòliques i hi veim com la gent encara discuteix que si la bandereta, que si el rombe, que si el català, que si el mallorquí, que si amb sa, o amb la, tonteries d'aquestes que demostren un nivell d'analfabetisme que, evidentment, ha produït aquesta desertització de quaranta anys. Jo no vull viure pensant en deserts passats i soc un escèptic total, però aquest meu escèpticisme em du a una paradoxa: que estic plé de projectes i sé que hi ha barreres per tot. La meua tornada no ha estat fàcil; per arribar a poder escriure encara tenc problemes; per expressar-me com vull, aquí, malgrat tenir el meu darrer tota una història de feina cultural, sembla que tenguí que començar; però millor, perquè estic en una situació molt provisional i sé que és com un destí que no he triat. I és que hi ha dos tipus d'escriptors -que és la feina a la que més em dedico-: uns que es dediquen a afalagar a la societat en que viuen i els hi va bé, i d'altres que es dediquen sempre a contradir i a posar en crisi aquesta societat. Jo he triat aquesta segona opció.

-I ¿qué pots aportar per desprovincianitzar aquesta illa?

-Una inacabable curiositat davant qualsevol tipus de situació, de problema, de circumstància, de fet o anecdota. És a dir, tenc els ulls ben badats, em sentits ben oberts i vull donar sentit al lloc a onestic.

PLANAS SANMARTI